

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a z členiek JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcu: **K. S. S.**, Š. 4, 821 09 B., IČO: X., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou M. a P., S. so sídlom K. 8/A, 821 08 B. 2, IČO: X., proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica č. 13, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/7872-45828/2007/991050-r zo dňa 20. augusta 2007, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/294/2007-43 zo dňa 11. decembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/294/2007-43 zo dňa 11. decembra 2009, **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/222/7872-45828/2007/991050-r zo dňa 20.08.2007, ktorým žalovaný potvrdil odvolaním napadnutý dodatočný výmer Daňového úradu Bratislava VI č. 801/230/13005/07 zo dňa 27.02.2007 o vyrubení rozdielu

dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia január a december 2003 v sume 411 200 Sk. Pri kontrole DPH za zdaňovacie obdobia roku 2003 správca dane zistil, že za obdobie január 2003 si žalobca odpočítal z faktúry č. X. DPH vo výške 308 200 Sk od dodávateľa A., S., S. 8, K. a za zdaňovacie obdobie december 2003 z faktúry č. X. DPH vo výške 103 000 Sk od dodávateľa T. – N. J., B. 13, K.. Miestne príslušní správcovia dane menovaných dodávateľov uviedli, že uvedeným daňovým subjektom bolo určené posledné zdaňovacie obdobie v poradí september 2002 a II. štvrtrok 1999, od tej doby nie sú registrovaní ako platitelia dane z pridanej hodnoty. Žalobca preto nemal splnené podmienky pre postup podľa ustanovenia § 20a ods. 1/ písm. a/ a c/ zákona č. 289/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov a správca dane odpočet dane neuznal.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku s poukazom na relevantné ustanovenia zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní v znení neskorších predpisov uviedol, že dokazovanie v daňovom konaní vedie správca dane, pričom daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní, alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom, teda dôkazné bremeno spočíva na daňovom subjekte. Správca dane posudzuje vykonané dôkazy, pričom proces hodnotenia dôkazov je ovládaný zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené osobou uvedenou na faktúre. Pre vznik nároku na odpočet DPH nepostačuje iba samotná existencia listinných dôkazov o realizácii obchodného prípadu, ale musí viesť preukázať zákonný titul na odpočet DPH z predmetných faktúr. Zákonnou podmienkou pre odpočítanie vstupnej dane je skutočnosť, že dodávateľovi (platiteľovi dane) vznikla daňová povinnosť voči štátnemu rozpočtu, teda musí ísť o osobu registrovanú ako platiteľ s osvedčením daňového úradu o registrácii. Z výsledkov dožiadaní, ktoré sú doložené do administratívneho spisu žalovaného, vyplýva, že uvedení dodávatelia v roku 2003 neboli platiteľmi DPH, čo žalobca nijako nevyvrátil.

Keďže krajský súd sa stotožnil so zistenými skutkovými okolnosťami a právnymi závermi žalovaného vo všetkých bodoch, postupujúc podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len OSP“) žalobu zamietol.

Proti uvedenému rozsudku podal žalobca v zastúpení advokátom včas odvolanie s dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. d/, písm. f/ OSP s návrhom, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a vyhovel odvolaniu žalobcu, alternatívne aby zrušil napadnuté rozhodnutie a vrátil vec na nové konanie. Poukázal na skutočnosť, že zákon neukladá povinnosť daňovému subjektu preveriť u príslušného správca dane registráciu obchodného partnera. Žalobca si riadne plní svoje daňové povinnosti voči štátu, neporušil žiadnu povinnosť uloženú mu právnym predpisom, preto je nespravodlivé, aby znášal následok v podobe nemožnosti uplatnenia nároku na odpočítanie dane. Správca dane má postihovať porušiteľa zákona a má dbať, by skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie. Žalobca zastáva názor, že adekvátnym dôkazným prostriedkom na objasnenie, či došlo k fiktívnemu zdaniteľnému plneniu, mal byť podrobný výsluch konateľov, prípadne ďalších zamestnancov. Má za to, že namietaným postupom a nadväzujúcim rozhodnutím správca dane sú porušované základné práva a slobody občanov, ako aj princíp právnej istoty, zásady legality zdanenia, princíp právneho štátu a zásada, že nikto nesmie byť nútený konať niečo, čo zákon neukladá. Ak daňový zákon z dôvodu svojej nejasnosti, nezrozumiteľnosti, nepresnosti alebo medzery v zákone umožňuje viac výkladov, je nutné použiť taký výklad, ktorý je voči daňovému subjektu miernejší. Ďalej poukázal na obsah žaloby a v nej uvedené rozhodné právne skutočnosti, namietal, že v administratívnom spise nie je rozhodnutie o zrušení registrácie, o ktoré sa opiera správca dane vo svojom rozhodnutí. Pritom J. N. nemohlo postavenie platiteľa DPH zaniknúť vôbec, a ak mu aj zaniklo, potom mu zo zákona opäť vzniklo. K vzniku registrácie platiteľa dochádza priamo ex lege ku dňu naplnenia hmotnoprávných podmienok vyžadovaných zákonom (po naplnení požadovaného obratu). Pokiaľ osoba, z ktorej sa už zo zákona stane platiteľ dane samotným prekročením obratu, nesplní registrovaciu povinnosť, je správca dane v súlade s ustanovením § 31 ods. 12 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov, povinný ju zaregistrovať z úradnej moci spätne k prvému dňu druhého mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom sa obrat prekročil; osvedčenie o registrácii má len deklaratórny účinok. Ďalej žalobca poukázal na všeobecne záväzné normy komunitárneho práva, ako aj individuálne rozhodnutia Európskeho súdneho dvora, konkrétne na rozsudok ESD z 12.01.2006 O. C354/03, C 355/03 a C 484/03, ktorý vo svojich záveroch judikoval, že pri vrátení DPH musí byť uplatnený objektívny princíp a nárok osoby nemôže byť dotknutý, pokiaľ sa nepreukáže, že sa na nezákonnosti priamo podieľala. Poukázal tiež na rozsudok ESD z 21.02.2006 H. a ďalší C 255/02, z ktorého vyplýva, že správca dane je povinný

dodržiavať daňovú neutralitu, legitimitu dôvery v zákonné posudzovanie, proporcionalitu v očakávaní na postup správcu dane, právnu istotu v postupoch podnikania, rovnosť zaobchádzania.

Vytykal súdu prvého stupňa, že sa v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal s uvedenými námietkami žalobcu a svoje rozhodnutie založil v podstate iba na zistení, že dodávateľia žalobcu neboli registrovaní ako platitelia dane z pridanej hodnoty, v dôsledku čoho neboli splnené zákonné podmienky v zmysle § 20a zákona o DPH na odpočet DPH. Poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu vo veciach s takmer totožným skutkovým základom, ktorými odvolaniami napadnuté rozsudky Krajského súdu v Košiciach zmenil tak, že žalobami napadnuté rozhodnutia žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodom bola neúplnosť spisov správneho orgánu, nakoľko v pripojenom administratívnom spise sa nenachádzalo rozhodnutie o určení posledného zdaňovacieho obdobia pre dodávateľa žalobcu. Žalobca má za to, že aj v tomto prípade je potrebné aplikovať právne závery Najvyššieho súdu SR vyjadrené v citovanom rozsudku sp. zn. 3/Sžf/7/2009 zo dňa 29.10.2009.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v plnom rozsahu pridrižiava podrobného písomného vyjadrenia k žalobe, nakoľko dôvody odvolania sú v podstate zhodné s dôvodmi žaloby. K námietke, že rozhodnutie o opravnom prostriedku bolo vydané neoprávneným orgánom uviedol, že Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky nie je „druhostupňový správca dane“, ale je v zmysle relevantných zákonných ustanovení odvolacím orgánom, ktorý v zmysle § 48 ods. 2 a 5 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov preskúma odvolaním napadnuté rozhodnutie, ktoré v odôvodnených prípadoch zmení alebo zruší, inak ho potvrdí. Pokiaľ ide o ďalšiu námietku, že zákon daňovému subjektu neukladá povinnosť zisťovať, či jeho obchodný partner je registrovaný ako platiteľ DPH, žalovaný uviedol, že súhlasí s tým, že je to právo daňových subjektov, nie ich povinnosť, ale riziko získania nepravdivých údajov musí znášať daňový subjekt, nie štátny rozpočet. Správca dane nevyrubil žalobcovi rozdiel dane z dôvodu porušenia povinnosti preveriť u príslušného správcu dane registráciu obchodného partnera. Súhlasí aj s tvrdením žalobcu, že daňové orgány sú povinné zachovávať práva a oprávnené záujmy daňových subjektov, ale žalobca nebol na týchto svojich právach ukrátený. Žalovaný sa zaoberal argumentmi a návrhmi žalobcu, ale ten nepredložil žiaden argument na vyvrátenie skutočnosti, že jeho dodávateľia neboli v relevantnom období registrovaní ako platitelia DPH. Majetková ujma, ktorá mu bola spôsobená tým, že ho uviedli do omylu, však nemôže byť

kompenzovaná na úkor štátneho rozpočtu. Tvrdenie žalobcu, že mali byť vypočítaní konatelia na objasnenie, či došlo k fiktívnemu zdaniteľnému plneniu, neobstojí, pretože ani správca dane ani žalovaný ani raz nevyjadrili názor, že ide o fiktívne obchody. Žalobca považuje postup prvostupňového orgánu a rozhodnutie žalovaného za odporujúce zásadám právnej istoty, legality zdanenia, princípom právneho štátu a zásady, že nikto nesmie byť nútený konať niečo, čo zákon neukladá, nekonkretizoval však, čo bol nútený konať nad rámec zákona. Nie je pravdivé ani tvrdenie žalobcu, že bol sankcionovaný povinnosťou uhradiť DPH druhýkrát, čo je priamou škodou na majetku; žalobca DPH zaplatil len raz, v cene tovaru svojim dodávateľom a nakoľko obchodoval s partnermi, ktorí neboli platiteľmi DPH, nevznikol mu nárok na odpočítanie dane, ktorú zaplatil.

Žalovaný zastáva názor, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď žalobu zamietol, preto navrhol, aby odvolací súd jeho rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle koncentračnej zásady v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 OSP s použitím § 246c ods. 1 OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta OSP), keď oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na internetovej stránke najvyššieho súdu www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk, a na úradnej tabuli najvyššieho súdu a podľa § 250ja ods. 3 druhá veta OSP v spojení § 219 ods. 1, 2 OSP napadnutý rozsudok krajského súdu ako vo výroku vecne správny potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu, pričom nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vyčerpávajúcim

spôsobom reagujú na námietky žalobcu. Pretože v odvolaní žalobca neuvádza žiadne nové skutočnosti, než s ktorými sa už podrobne vysporiadali vo svojich rozhodnutiach ako žalovaný, tak súd prvého stupňa, odvolací súd len na zdôraznenie správnosti ich rozhodnutí uvádza, že v správnom konaní nezistil namietané porušenie zásad daňového konania.

V daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pri tom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní. Správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi a pri vyžadovaní plnenia ich povinností v tomto konaní použije len také prostriedky, ktoré ich najmenej zaťažujú a umožňujú pritom správne vyrubiť a vybrať daň. Správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo (§ 2 ods. 1, 2, 3 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov). Obsah administratívneho spisu potvrdzuje konštatovanie súdu prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, že daňové orgány poskytli žalobcovi dostatočný priestor na preukázanie jeho tvrdení a predloženie listinných dokladov.

Pokiaľ žalobca v odvolaní poukázal na judikatúru ESD, argumentuje výkladom Šiestej smernice podaným Súdny dvorom, pričom čiastočne cituje, prípadne voľne parafrázuje rozsudky **O.** (rozsudok Súdneho dvora z 12. januára 2006, C-354/03, *O. L. F. E. L. v. C. O. C. & E.*, Správy Európskeho súdu 2006, s. I-00483) a **H.** (rozsudok Súdneho dvora z 21. februára 2006, C-255/02, *H. P., L. P. D. S. L. a C. W. P. I. L. v. C. O. C. & E.*, Správy Európskeho súdu 2006, s. I-01609). Obidva hore uvedené rozsudky sa podľa najvyššieho súdu týkajú práva na odpočet dane z pridanej hodnoty v prípade, že toto právo bolo zo strany niektorého z daňových subjektov nachádzajúcich sa v dodávateľskom reťazci vykonané podvodným spôsobom alebo bolo zneužitú.

Žalobca uvádza, že Súdny dvor v rozsudku *O.* rozhodol, že právo zdaniteľnej osoby na odpočet dane z pridanej hodnoty nemôže byť ovplyvnené tým, že v dodávateľskom reťazci sa nachádza iné plnenie poznačené podvodom vo vzťahu k dane z pridanej hodnoty. Rozhodnutie však pokračuje v tom zmysle, že právo na odpočet mu patrí len pod podmienkou, že o tomto podvode zdaniteľná osoba **nevedela alebo nemohla vedieť** (najmä bod 55 rozsudku *O.*).

Rovnako žalobca neuviedol, že podľa rozsudku Súdneho dvora vo veci *H.* je potrebné Šiestu smernicu vykladať v tom zmysle, že bráni právu platiteľa dane na odpočet dane z pridanej hodnoty zaplatenej na vstupe, keď plnenia predstavujúce základ tohto práva predstavujú zneužitie (najmä bod 85 rozsudku *H.*).

Následne Súdny dvor v rozsudku zo 6. júla 2006 *A. K. v. B. K. a B. K. v. R. R. S.*, spojené veci C-439/04 a C-440/04 (správy Európskeho súdu 2006, s. I-06161) rozhodol, že **„subjekty, ktoré prijímú všetky opatrenia, ktoré je možné od nich oprávnené požadovať na zabezpečenie toho, aby ich plnenia neboli poznačené podvodom bez ohľadu na to, či ide o podvod vo vzťahu k dane z pridanej hodnoty, alebo iné podvody, musia mať možnosť spoliehať sa na zákonnosť týchto plnení bez toho, aby riskovali, že stratia svoje právo na odpočet dane z pridanej hodnoty zaplatenej na vstupe“**.

Najvyšší súd odkazuje aj na rozsudok Súdneho dvora z 21. februára 2008, *N. S. G. & C. O. v. F. M.*, C-271/06, body 24 a 25, kde sa uvádza: „... ako Súdny dvor už rozhodol, nie je v rozpore s právom Spoločenstva požadovať, aby dodávateľ **prijal všetky opatrenia, ktoré od neho možno rozumne požadovať**, aby sa uistil, že plnenie, ktoré uskutoční, nebude viesť k jeho účasti na daňovom podvode. Preto okolnosti, že **dodávateľ konal dobromyseľne, prijal všetky rozumné opatrenia, ktoré boli v jeho moci a jeho účasť na podvode je vylúčená**, predstavujú dôležité faktory pre určenie možnosti uložiť mu povinnosť zaplatiť dane z pridanej hodnoty a posteriori.“

Navyše podľa bodu 27 uvedeného rozsudku: „z toho vyplýva, že dodávateľ musí mať možnosť spoliehať sa na zákonnosť činnosti, ktorú uskutočňuje, bez toho, aby hrozilo, že stratí svoje právo na oslobodenie od dane z pridanej hodnoty, pokiaľ, ako je to v prejednávanom prípade, **nemôže ani so starostlivosťou riadneho obchodníka zistiť, že podmienky oslobodenia v skutočnosti neboli splnené z dôvodu sfaľšovania vývozného dokladu, ktorý predložil kupujúci**.“

Z uvedeného teda vyplýva záver, že skutočnosťou, ktorá sa pri posudzovaní práva na odpočet dane z pridanej hodnoty musí vziať do úvahy, je vedomosť zdaniteľnej osoby resp. možnosť zdaniteľnej osoby vedieť o tom, či sú podmienky na odpočet dane z pridanej hodnoty z jej strany splnené. Na tento účel musí daňový subjekt prijať všetky opatrenia, ktoré sú v jeho možnostiach a konať so starostlivosťou riadneho obchodníka.

Ďalej k námietke, že v pripojenom administratívnom spise sa nenachádza rozhodnutie o určení posledného zdaňovacieho obdobia pre dodávateľov žalobcu najvyšší súd uvádza, že každá listina vyhotovená dožiadaným orgánom (§ 16) a obsahujúca relevantné skutkové zistenia, tzn. aj vo forme oznámenia, má v zmysle § 29 ods. 4 úvod prvej vety zákona č. 511/1992 Zb. charakter vierohodného záznamu o skutočnostiach zistených dožiadaným správcom dane a je nutné k nej v daňovom konaní v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov pristupovať ako k dôkazným prostriedkom, formy ktorých sú demonštratívnym spôsobom vymenované v druhej vete citovaného odseku 4. Pritom tento dôkazný prostriedok má zvýšenú výpovednú hodnotu, lebo ide o skutočnosti zistené správcom dane pri úradnej činnosti.

Podľa § 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. platí, že ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Na základe vyslovených právnych názorov si najvyšší súd nemôže osvojiť spochybňujúcu argumentáciu žalobcu vo vzťahu k potvrdeniu Daňového úradu Košice IV z 11.12.2006 o tom, že spoločnosti A., S. K. bolo určené posledné zdaňovacie obdobie september 2002 (takže v rozhodnom období nebola platiteľom DPH), a súčasne považuje požiadavku žalobcu na vykonanie dôkazu predložením rozhodnutia tohto správcu dane za nadbytočnú. Rovnako to platí pre potvrdenie Daňového úradu Košice II zo dňa 21.11.2006, v ktorom na dožiadanie Daňového úradu Bratislava VI uviedol, že p. J. N., K., B. 13 mal rozhodnutím DÚ Košice II určené posledné zdaňovacie obdobie II. štvrťrok 1999 a jeho uplynutím prestal byť platiteľom DPH.

Opačná dôkazná situácia by nastala, ak by žalobca prostredníctvom dôkazom opaku hodnoverným spôsobom preukázal, že predmetné oznámenie správcu dane obsahuje mylné alebo nepravdivé informácie. Žalobca však takéto dôkazy nepredložil. Preto najvyšší súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že spoločnosť A., S. pri vystavovaní faktúry v zdaňovacom období január 2003 tým, že vyčíslila daň z pridanej hodnoty (a to po uplynutí posledného

zdaňovacieho obdobia určeného správcom dane na september 2002) porušila zákon o dani z pridanej hodnoty, čo platí rovnako aj v prípade faktúry vystavenej J. N., K., B. 13 za zdaňovacie obdobie december 2003, hoci posledné zdaňovacie obdobie určené jeho správcom dane bol II. štvrt'rok 1999.

V tejto súvislosti treba zdôrazniť nepriamy charakter dane z pridanej hodnoty. Uvedený charakter je zabezpečený tým, že každý platiteľ dane je povinný vyčísliť svoju pridanú hodnotu na tovare alebo poskytnutej službe a súčasne mu vzniká právo na vrátenie dane z pridanej hodnoty zaplatenej predchádzajúcemu platiteľovi dane. Preto je pre každého platiteľa dane z pridanej hodnoty výnimočne dôležité, aby si overoval, či jeho partner je oficiálne uznaným platiteľom dane. Ak si žalobca neoveril skutočnosť, či obchoduje s platiteľom dane z pridanej hodnoty a následne uhradil daň z pridanej hodnoty osobe, ktorá nie je jej platiteľom, nekonal so starostlivosťou riadneho obchodníka a nemôže sa domáhať práva na odpočet dane z pridanej hodnoty tak na komunitárnej, ani na vnútroštátnej úrovni. Vnútroštátne právo ponúka informačné zdroje, kde si môžu účastníci právnych vzťahov preverovať hodnovernosť údajov a informácií o zmluvnej protistrane.

Poslednou námietkou, ktorú rovnako nepovažoval najvyšší súd za opodstatnenú, bol žalobcom tvrdý vznik registrácie ex lege podľa § 31 ods. 12 zákona č. 511/1992 Zb. Tento jeho názor neobstojí, nakoľko v zmysle § 4 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty (účinného do 30.04.2004, teda v relevantnom období) platiteľom je osoba podliehajúca dani, ktorá je registrovaná ako platiteľ. Osoba podliehajúca dani je platiteľom odo dňa registrácie. O registrácii platiteľa vydá daňový úrad osvedčenie o registrácii. Táto zákonná podmienka v prípade oboch dodávateľov splnená nebola.

Vzhľadom na uvedené dospel senát najvyššieho súdu, že neboli naplnené žalobcom tvrdené odvolacie dôvody, ktoré by zakladali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods.2 a § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože v odvolacom konaní nebol neúspešný.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. novembra 2010

JUDr. Zuzana Ďurišová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská